

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ความถนัดทางวิชาชีพกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค และความถนัดทางการเรียนภาษากับความถนัดทางวิชาชีพ

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 กลุ่มเทคนิคการผลิต สังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ทั่วประเทศ ปีการศึกษา 2528 โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) ได้ตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 263 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน จำนวนข้อทดสอบทั้งสิ้น 55 ข้อ แบบทดสอบฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและภาษาที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน และผ่านการวิเคราะห์หาค่าระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร $K-R_{20}$ ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน ได้ค่าระดับความยากระหว่าง 0.30 - 0.84 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20 - 0.88 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.92

2. แบบสอบถามถนัดทางการเรียนภาษา ซึ่งผู้วิจัยได้ติดต่อขอยืมจากสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวนข้อทดสอบทั้งสิ้น 60 ข้อ แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามมาตรฐาน ปีพุทธศักราช 2522 ซึ่งมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.82

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เทคนิคและแบบสอบถามถนัดทางการเรียนภาษาไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรโดยผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และผู้วิจัยได้ทำการคัดลอกคะแนนผลสัมฤทธิ์ของตัวอย่างประชากรจากแบบสอบถามถนัดทางวิชาชีพในแต่ละวิชาเขตด้วยตนเอง นำคะแนนผลสัมฤทธิ์จากแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เทคนิค คะแนนจากแบบสอบถามถนัดทางการเรียนภาษา และคะแนนจากแบบสอบถามถนัดทางวิชาชีพมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Coefficient of Correlation) พร้อมทั้งทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยครั้งนี้ได้ดังนี้

1. ความถนัดทางการเรียนภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค มีความสัมพันธ์กันในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในวิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ วิทยาเขตเทคนิคนนทบุรี วิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น และ วิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับกลาง และในวิทยาเขตเทคนิคภาคพายัพซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับสูง
2. ความถนัดทางวิชาชีพและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค มีความสัมพันธ์ในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในวิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ วิทยาเขตเทคนิคนนทบุรี และ วิทยาเขตเทคนิคขอนแก่นซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับกลาง และในวิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับสูง
3. ความถนัดทางการเรียนภาษาและความถนัดทางวิชาชีพ มีความสัมพันธ์กัน ในทางลบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในวิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับกลาง

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการวิจัยครั้งนี้พบว่าความถนัดทางการเรียนภาษาของนักศึกษาในวิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ วิทยาเขตเทคนิคคนนทบุรี วิทยาเขตเทคนิคภาคพายัพ วิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น และวิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซาดาโกะ โอ คลาค (Sadako O. Clarke 1980: 219-226) ที่พบว่า คะแนนความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญกับระดับผลสัมฤทธิ์ในชั้นเรียนภาษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2525: 87) และมานพ ไชยตระกูล (2525: 5) ที่พบว่า ความถนัดทางการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับความสำเร็จหรือสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้เพราะความถนัดทางการเรียนภาษาเป็นตัวบ่งชี้ว่า ผู้เรียนภาษาจะสามารถเรียนภาษาอื่นที่นอกเหนือจากภาษาของตนได้อย่างประสบผลสำเร็จเพียงใด หากผู้เรียนมีความถนัดทางการเรียนภาษาสูง ก็จะทำให้การเรียนภาษามีประสิทธิภาพสูงด้วย ดังนั้นอาร์ แอล โพลิตเซอร์ และหลุยส์ ไวซ์ (R.L. Politzer and Louis Weiss 1966: ED 046 261) จึงแนะนำว่า ควรให้ผู้เรียนได้ฝึกความถนัดทางการเรียนภาษาเพื่อให้อการเรียนภาษามีประสิทธิภาพสูงขึ้น และการศึกษาความถนัดทางการเรียนภาษานี้ควรทำก่อนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ

2. จากการวิจัยครั้งนี้พบว่าความถนัดทางวิชาชีพของนักศึกษาในวิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ วิทยาเขตเทคนิคคนนทบุรี วิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น และวิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แจ็คสัน เวิน แอชลีย์ (Jackson Wayne Ashley 1972: 563-A) และโรเบิร์ต ชาลี โกลด์แมน (Robert Charlie Goldman 1972: 3686-A) ที่พบว่า คะแนนจากแบบสอบวิชาชีพสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในสาขาวิชาเครื่องจักรโรงงาน และการเชื่อมโลหะ ผลการวิจัยนี้ตรงกับผลการวิจัยของ วิบูลย์ บุญสุวรรณ (2517: 5) ที่พบว่าแบบสอบเหตุผลเชิงกลสามารถใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงในวิชาเอกภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนประยุกต์ความถนัดทางวิชาชีพที่ตนมีอยู่มาช่วยในการเดาความหมายศัพท์ โครงสร้าง และการตีความในภาษาอังกฤษเทคนิคได้ดีขึ้น

3. จากการวิจัยพบว่า ความถนัดทางการเรียนภาษาเฉพาะของนักศึกษาในวิทยาเขตเทคนิคภาคใต้มีความสัมพันธ์ในทางลบกับความถนัดทางวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่เข้าศึกษาในสายวิชาเทคนิคการผลิต ประกอบด้วย กลุ่มที่มีความสนใจและมีความถนัดทางวิชาชีพจริง และกลุ่มที่ไม่สามารถเข้าเรียนสายสามัญจึงมาเรียนสายวิชาชีพนี้โดยที่มีความสนใจและความถนัดทางวิชาชีพน้อย ซึ่งกลุ่มหลังนี้อาจมีความถนัดทางการเรียนภาษามากกว่าความถนัดทางวิชาชีพได้ นอกจากนี้ ความถนัดทางการเรียนภาษาและความถนัดทางวิชาชีพต่างก็มีองค์ประกอบที่แตกต่างกันหลายประการ ทำให้ความถนัดทั้งสองด้านนี้มีส่วนเสริมซึ่งกันและกันน้อย จึงเป็นเหตุให้ผู้ที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาค่า กลับมีความถนัดทางวิชาชีพสูง และผู้ที่มีความถนัดทางวิชาชีพสูง กลับมีความถนัดทางการเรียนภาษาค่าได้

ข้อเสนอแนะ

สำหรับผู้บริหาร

1. ผู้บริหารควรจัดให้มีการสอบความถนัดทางการเรียนภาษาสำหรับนักศึกษาที่สามารถเข้าศึกษาในสถาบัน ทั้งนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการจัดนักศึกษาเข้าเรียนภาษาอังกฤษตามกลุ่มที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาที่ใกล้เคียงกัน เพื่อครูผู้สอนสามารถจัดเนื้อหาและวิธีสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนอันจะเป็นแนวทางให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค โดยกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเทคนิค เป็นวิชาบังคับในหลักสูตรของนักศึกษาทุกชั้นปี เนื่องจากวิชานี้จะเป็นประโยชน์ในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เกี่ยวกับวิชาในกลุ่ม เทคนิคการผลิตต่อไป
3. ผู้บริหารควรจัดอบรมครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค เกี่ยวกับวิธีสอน การจัดและเลือกเนื้อหา รวมทั้งการวัดและประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค หรือหากมีโอกาส ควรจัดให้ครูผู้สอนไปเข้ารับการอบรมทางด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค เพื่อให้ครูผู้สอนสามารถปรับปรุงการสอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคของตนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

สำหรับครูผู้สอน

1. ครูผู้สอนควร เน้นให้นักศึกษาเห็นถึงความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค เพื่อให้ศึกษามีทัศนคติที่ดีและกระตือรือร้นในการศึกษาหาความรู้ต่อไป
2. ครูผู้สอนควรมีการวางแผนการสอนล่วงหน้า และควรวางแผนการสอนร่วมกับครูผู้สอนทางวิชาเทคนิคการผลิตในการจัดเตรียมเนื้อหา อุปกรณ์ และวิธีสอนเพื่อให้เหมาะสมกับนักศึกษาในแผนกวิชาต่าง ๆ อันเป็นการเสริมให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ทางด้านวิชาชีพข้างไปช่วยเสริมให้เขาสามารถเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. ครูผู้สอนควรจัดให้มีการสอนซ่อม เสริมในขณะที่เรียนแก่นักศึกษาที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาต่ำ เพราะความถนัดทางการเรียนภาษามีส่วนช่วยให้นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคและความถนัดทางวิชาชีพของตนมากขึ้น

สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้วิจัยควรได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษา ความถนัดทางวิชาชีพ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ในระดับอื่น ๆ และในสาขาวิชาอื่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรที่มากขึ้น
2. ผู้วิจัยควรได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษา ความถนัดทางวิชาชีพ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค โดยเปรียบเทียบระหว่างสถาบันในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย